

איליה בייביקוב מרוסית: לנה בייביקוב

גשם תוצרת בית

ממה שבא ליד עשוי הגשם – קרשי
גדר ומגפי הגומי הגדולים בשתי מדות ולבסוף
גם חבל הפכיסה – עליו האטבים
כמו צפורים מפפרות ברוח
כל זה צולל באטיות ושלוליות –
כמו הד חלול נחלש – מעבירות
במעגל את הכוסית המתרוקנת

איליה בייביקוב: נולד במוסקבה. התחיל לכתוב ולפרסם שירה באמצע שנות ה-90. מבחרי שיריו התפרסמו באנתולוגיות ובכתבי עת ספרותיים ברוסיה ובישראל. בין השנים 2002-2008 התגורר בעיר קיוטו שביפן. ספר שיריו הראשון 66 התפרסם בשנת 2005 במוסקבה, וב-2008 יצא בסנט פטרבורג ספרו השני עלילת הידח; מתמחה באיקבנה (אומנות סידור פרחים יפנית). החל בשנת 2008 גר, יוצר ומלמד בירושלים.

ויקטור פלווין

ויקטור פלווין (מוסקבה, 1962) – כתיבתו הפוסט-מודרנית משלבת סאטירה, מדע בדיוני, תרבות פופ, פילוסופיה ואיזוטריזם. ספריו שתורגמו לעברית: דון ה-ק (על תרבות הצריכה) ואומון רע, שניהם בהוצאת ככל.

דניאל ברוך – בוגר לימודי קולנוע באוניברסיטת תל אביב. מורה לספרות, מתרגם, כותב שירה וסיפורים קצרים. שיחק בסרטים ישראליים, ביניהם "בופור".

מספר XII התעורר לאחר המכה, והבין שהחבית החליטה להשמיד אותו. הוא כיווץ את כל גופו אל תוך אחד ממרישי הגג, והרגיש שהחבית לא לכה, מספרי 13 ו-14 עזרו לה בכך שלחצו עליו מבחוץ. "ככל הנראה, מה שקורה להם כעת", חשב לעצמו מספר XII בריחוק מפתיע, "הוא משהו כמו אילוף הסורר ואולי אף אויב אשר הגיח לפתע, ועד עכשיו עשה את עצמו כאילו הוא אחד מהם..." הוא לא הספיק לסיים את המחשבה כיוון שהחבית הכפילה את מאמציה ודחקה אותו עם כל העובש שלה אל סף הקיום. הוא החזיק מעמד אבל הבין שהמכה הבאה תהיה האחרונה, והכין את עצמו למוות. אבל הזמן עבר ומכה חדשה לא הגיעה. אז הוא הרחיב מעט את תחומי התודעה וחש בשתי תופעות. האחת היה הפחד, אשר היה שייך לחבית, קר ואיטי באותה מידה כמו שאר ההתגלויות שלה. הדבר השני היה האש, אשר השתלטה על הכל והתקרבה כעת אל החלק המונפש של התקרה במספר XII. הקירות בערו, מתוך הלכד על הגג זלגו דמעות אש, ולמטה בערו בקבוקי פלסטיק עם שמן חמוניות. אחדים מהם התפוצצו, מי החמוצים בחבית בעבעו, והיא – על אף כל גדולתה החלה בגסיסה. מספר XII הרחיב את עצמו בכל החלק של הגג שעוד היה קיים והעיר בזיכרונו את היום שבו צבעו אותו, והעיקר את אותו הלילה: הוא רצה למות ולחשוב על זה. בצד כבר בער מספר 13 וזה הדבר האחרון שאותו זכר. אבל המוות לא הגיע, וכאשר האש אחזה בשבבו האחרון, קרה משהו בלתי צפוי.

מנהלת אספקה של חנות הירקות מספר 17, אותה אשה ממש, הלכה הביתה במצב רוח מחורבן. בערב, בסביבות השעה שש לפתע פתאום נשרף המבנה שבו אוחסנו המלפפונים והשמן. השמן נשפך והאש התפשטה לצריפים סמוכים, בקיצור, נשרף כל מה שיכול היה. ממספר שטים-עשרה נשארו רק המפתחות, וממספרי 13 ו-14 – רק כמה קרשים מפוחמים.

עד שמילאו את כל הדוחות והסבירו לכבאים, נהיה חשוך, והיה מפחיד ללכת, שכן הדרך היתה שוממת והעצים עמדו בשוליה כשודדים. מנהלת האספקה עצרה והביטה לאחור – אולי משהו עוקב אחריה. נראה שהשביל היה ריק. היא עשתה עוד כמה צעדים והביטה לאחור: נדמה לה שמשוהו מנצנץ מרחוק. ליתר ביטחון היא הלכה הצידה, נעמדה מאחורי עץ והתחילה לאמץ את ראייתה ולבהות אל תוך החושך, בציפייה שיתבהר המצב.

בנקודה הרחוקה ביותר של הדרך הופיע כתם מואר. "אופנוע" חשבה לעצמה מנהלת האספקה ונצמדה חזק יותר אל העץ. אבל לא נשמע שום רעש של מנוע. הכתם הבהיר התקרב והיה ברור שהוא לא נע על הדרך, אלא עף מעליה. עוד שנייה עברה והכתם הפך לחפץ בלתי מציאותי בעליל – אופניים ללא רוכב, אשר עפו בשמים בגובה של שלושה עד ארבעה מטרים. צורתו של החפץ היתה משונה – הוא נראה עשוי באופן גס, כאילו נבנה מקרשים, אבל המוזר ביותר – שהיה מואר ונצנץ והחליף צבעים – פעם שקוף ופעם נדלק – עד כדי בהירות שלא ניתן להביט אליה. בלי להבין מה היא עושה, מנהלת האספקה נעמדה באמצע הדרך והאופניים הגיבו להופעתה באופן ברור. הם הנמיכו, הורידו מהירות וביצעו סביב ראש האשה המסוחררת סיבובים אחדים. לאחר מכן הם עלו מעלה, קפאו במקום בפתאומיות, וכשבשבת ביצעו פנייה מעל הדרך. לאחר שהיו תלויים ככה במשך רגע או שניים, עקרו לבסוף ממקומם, צברו מהירות בלתי מושגת והפכו לנקודה מנצנצת בשמים שהלכה ונעלמה.

כאשר התאוששה, קלטה מנהלת האספקה שהיא יושבת באמצע הדרך. היא נעמדה, התנערה ומתוך ששכחה לגמרי... בעצם, שישמור אותה האל.